

Chương 5

Nhà Khúc Nhạc. Mất Bác Hồ. Hai Ngày

Mình tôi cùng nâng chén, không khí dần hòa hoãn trở lại.

Bất chợt, tiếng đàn réo rắt vang lên.

Bạn u thì nhô đầu ngẩng tình tang, êm tai nhô nhõm, kìa lối đi đi dạo, cng thng nhng v n toát ra v i m m, ung dung, âm thanh t a nh s ng mai, gió s m, vô cùng mong manh, ý àn nh than nh khóc khi n ng i ta suy ngh miên man, tâm hồn phiêu d t.

Mình tôi đang nghe n m c mê m n tâm th n, tiếng đàn t nhiên ng ng b t. D âm v ng v t, xua mãi chng tan, t a nh khung c nh p phía xa xa bên ngoài hàng lan can, m t m gi a làn s ng mù h o, tràn y v ma m ...

S t nh l ng kéo dài h i lâu. Nh ng ng i có m t u b ch n ng b i ti ng àn, không ai dám tùy ti n nói n ng.

Hai m t sáng r c, Hoa Ti n L b ng hô l n m t ti ng: “Mang bút m c t i đây!”

L p t c có gã ng i h u mang t i bút m c ã c chu n b t s m. C ng ch ng th y Hoa Ti n L có ng tác gì, b màu tr ng trên ng i b ng rách to c, l m t chi c áo l a màu xanh nh t bên trong. Trông y lúc này th c gi ng nh cây ng c ón gió khi n ng i ta không kìm c lòng tán th ng.

Hoa Ti n L c i áo, t xu ng bàn, ng ng u nh m m t h i lâu r i vung bút, b t u v lên chi c áo ó.

Ch th y y khom ng i vung bút, ng ng u ch m chú nhìn Lâm Vân r i l i múa bút nhanh h n. t nhiên y c t ti ng c i dài, tay c m góc áo, ng m v n th n công, chi c áo m m m i l p t c tr nên th ng t p không còn n p nh n. Y ngo nh u nhìn qua phía Lâm Vân, c i nói: “Cô n ng àn khúc nh c th n tiên, Ti n L nghe mà lòng da di t, ch bi t dùng th này h i báo!” Khúc nh c mà Lâm Vân v a àn chính là c khúc *H u s t*.

Mình tôi a m t nhìn, không ai là không ch n ng.

Chữ th y trên chiếc áo trắng ó d c ngang nét bút, đen trắng an xen, hình ảnh nh m t n t g y àn, khuôn mặt i m m nh s ng nh khối, thần thái thoáng nét gi n h n, phong t vô cùng trác tụy t, v quy n r toát ra n t n cùng... Chính là b c h a Giang Nam danh k Lâm Vân g y àn!

Lâm Vân a m t nhìn Hoa Ti n L , h i khom ng i.

“Hay!” D Thu Ngôn v tay, hô l n. “Ch có h ng nhân v t nh Hoa huynh này m i x ng v i khúc nh c th n tiên c a Lâm Vân cô n ng!”

Hoa Ti n L m m c i, c t ti ng: “D huynh quá khen, chút tài m n nh th nào áng k gì. N u không có khúc nh c th n tiên c a Lâm Vân cô n ng thì làm gì có vi c ta ng a tay múa bút.”

Th y Tri Hàn c ng c i, nói: “Nh c n a khúc du d ng, bút múa may ngang d c. B c tranh này th c ã kh c h a c cái th n v n c a Lâm Vân cô n ng.”

Hoa Ti n L kh th dài. “H ng thú n i lên, tùy ti n vung bút, làm sao v ra c m t ph n v n cái th n v n c a m nhân...”

T Thanh không kìm c kh “h ” l nh m t ti ng. “L y tranh i àn, ch ng khác chỉ dùng trà ã r u!”

Ninh Thi V v i ng ra dàn hòa. “Nh c là nh c hay, tranh là tranh p, r u c a Ninh Công Chúa c ng là r u ngon. Các v i nhân xin hãy n m t ti n thi p, ti n thi p c n chén này tr c!”

D Thu Ngôn c i r , nói: “Chén r u này c a Ninh cô n ng ta qu th c không c n không c. Hoa huynh m t d tình thâm v i Lâm Vân cô n ng, ta thì l i không sao quên c kho nh kh c xao lòng khi nhìn th y Ninh cô n ng v a r i.”

Ninh Thi V ung a làn thu ba lóng lánh. “D công t th t bi t nói chuy n, l n sau n u còn n này, công t không c n s m c n n a âu.”

Trong lòng s ng khoái, D Thu Ngôn c t ti ng c i vang, nâng chén, m t h i u ng c n.

Th y Tri Hàn c ng c t ti ng c i ha h . “Tr m hoa ua s c m i có c khung c nh r c r muôn màu, nh c hay tranh p nh v y sao có th ch u ng m t chén, ít nh t c ng ph i ba chén m i c!” Trong lòng h n bi t rõ D Thu Ngôn nói v y v a có th t rõ thái ng h Hoa Ti n L , v a có th nh n c h o c m c a Ninh Công chúa. Ng i này tu i tác tuy nh nh ng tác phong hành s l i vô cùng lão luyện, h n không kìm c th m l u ý, ng th i càng thêm phòng.

ám ng ị T Thanh không dám nói gì thêm, ng lo t u ng c n li n ba chén.

Thanh Nhi kh m m c i, nói: “Hoa công t dùng tranh i nh c, qu nhiên tuy t di u. L i nhân phong l u tiêu sái, v n tài siêu tuy t, thiên h ch ng m y ai có th so sánh, ch ng hay ngài bình ph m th nào v ti ng àn c a cô n ng?”

Th y Tri Hàn th m kinh s , Thanh Nhi này tuy là nha hoàn nh ng l i không n gi n, m y l i này b ngoài thì khen h n nh ng th c ra là có ý kh i ra mâu thu n gi a h n và Hoa Ti n L , ch ng l ây là ý c a Lâm Vân? Tâm t xoay chuy n không ng ng nh ng b ngoài h n v n t ra bình th n. “Ta mu n c nghe cao ki n c a m i ng i tr c ã!”

L u Khôi c i lúng túng, nói: “Ta không hi u gì v âm lu t, ch c m th y khúc nh c này r t hay, n u mu n bình ph m thì qu th c khó l m...”

Cát Xung và Lôi Kinh Thiên c ng c i g ng, g t u. Hai gã th ng nhân c a tòa thành nh này nào ã c g p nh ng i nhân v t nh v y bao gi , nh t th i u câ m nh h n.

L u Khôi th y L Thu o v n hóa danh là T Thanh nháy m t ra hi u cho mình, bèn v i vàng nói: “T tiên sinh là cao th âm lu t trong ph ta, th ng xuyên nói ra nh ng l i h t s c áng kinh ng c, chi b ng hãy nghe ki n gi i c a y tr c ã.”

L Thu o vênh vênh t c, ch m rãi nói: “M t khúc *H u s t* c a Lâm Vân cô n ng v a r i xen y l i hoa ti ng c trong ý nh c, ch c h n là ngh n vi c h ng nhan b c m nh, c nh xuân nhanh tàn, bóng l tr c èn, nào âu còn tình chàng ý thi p. Th ng thay tu i xuân t i p, sao ch u n i c nh m t mình gi a ch n phong tr n...” D t l i, h n bèn a m t nhìn Lâm Vân, làm b th n th c t t cùng, c m th y nh ng l i này h n ã có th làm lay ng tâm h n thi u n c a m nhân.

Lâm Vân không nói gì, a m t nhìn Hoa Ti n L .

Hoa Ti n L bu n bã th dài, than: “Ta thì l i nghe ra n i ni m trách tr i th ng dân trong ý nh c. Hoa không th ng n , vi c ch ng v n toàn, nh ng s t t p trong th gian a ph n u ng n ng i, cho dù có c nh hoa p tr ng tròn thì c ng ít i bi t bao...” Nói n ây, y l i l m b m m t mình: “H n không th ng m h t cái p trong thiên h , dù c g p cô n ng r i nh ng l i là n c ch y hoa trôi.”

Lâm Vân cúi u, không nói gì, l ng l c m nh n tình c m da di t c a Hoa Ti n L .

Thầy Tri Hàn sớm nhận ra rằng Lâm Vân có liên quan tới Tôn Linh Vân. Nghe thầy D Thu Ngôn không rõ là ch hay b n, Hoa Ti n L thì rõ ràng ng v phía nàng ta, mà v i b n l nh Hoa Ti n L thì hi n khi này, dù h n là m t trong sáu i tông s tà o c ng không dám nói là ch c th ng, do ó ch còn cách dùng l i nói th m dò: “Ta thì l i nghe ra cái ý sát ph t t trong tí ng nh c, t a nh có tr m v n i quân ang gi ng co n i chi n tr ng, dù ang án binh b t ng nh ng m t phen h n chi n có th x y ra b t c lúc nào.” Tâm th n ã b khúc nh c v a r i làm xao ng, nói n ây, Thầy Tri Hàn không kìm c c t ti ng than: “T c nh t t ng công thành v n c t khô, ng i i ch nhìn th y s nghi p hào hùng c a k làm v ng, làm t ng, có m y ai hi u th u n i cô t ch bên trong...”

Hoa Ti n L ng c nhiên nhìn ch m ch m vào Thầy Tri Hàn. Ánh m t hai ng i va ch m nhau, t a nh b n ra vô s tia l a.

Thầy Tri Hàn ngo nh u tránh, trong lòng bi t rõ Hoa Ti n L ã b t u hoài nghi thân ph n c a mình, không kìm c có chút bu n b c. Khúc nh c *Hus t c a* Lâm Vân v a r i ã ch m n hùng tâm tráng chí trong lòng h n, khi n h n lúc nói n ng b t giác m t i s i m t nh th ng ngày.

D Thu Ngôn kh th dài. “S ng có gì là vui, ch t có gì là kh ? Ta ch c m nh n c s áng quý c a sinh m nh, s tr c tr c a v n m nh. V ng h u khanh t ng u là nhân v t t m th ng. Vinh hoa phú quý, b n ti n u lo u là khói mây tr c m t, t t c v n là do sinh m nh ban cho... Kh , sao các v u nhìn ta b ng ánh m t nh v y th ?”

Ph i bi t r ng trong t t ng mà m i ng i c ti p thu t nh , quân v ng quý t c u là tinh tú trên tr i h phàm, nào ã có ai t ng nghe qua m y l i ki u nh “v ng h u, khanh t ng u là nhân v t t m th ng”. Nh ng l i này xét k ra th c s có chút i ngh ch b t o nh ng l i khi n cho ng i ta ph i m t công suy ng m, nh t th i t t c m i ng i u đ n ánh m t v phía D Thu Ngôn...

Thầy b u không khí l i tr nên c ng th ng, Ninh Thi V v i c i, nói: “Ch v qu nhiên u có ki n gi i c a riêng mình, có i u Lâm Vân cô n ng ch àn n a khúc, ch ng hay có đ ng ý gì?”

M i ng i ngh l i th y úng là có chuy n này, nh t th i u quên i l i nói v a r i c a D Thu Ngôn, l ng l ch nghe câu tr l i c a Lâm Vân.

Lâm Vân th dài, kh áp: “Ta x a nay n m i n i ch g y m t khúc àn, v n nh m y ngày sau s r i Thiên Châu. Có i u, th y phong thái cao sang c a L i nhân, khí ung dung c a D thi u hi p, còn c Hoa công t l y áo v tranh t ng, ta th c không n t bi t ch v s m nh th , do ó m i ch g y n a khúc àn, ch hai ngày n a s nói ti p m i duyên này.” D t l i, nàng bèn

ng d y, khom ng i hành l r i nói ti p: “Hai ngày n a, Lâm Vân v n s n i này ch i giá c a L i nhân, Hoa công t , D công t và T tiên sinh.”

T i lúc này m i ng i m i gi t mình hi u ra. L u Khôi nghe Lâm Vân ch h n có b n ng i, rõ ràng không v tri huy n mình ây vào trong m t, không kh i v a kinh ng c v a gi n d nh ng c ng không bi t ph i trách t i th nào, ai b o v a r i h n không phát bi u c cao ki n gì v ti ng àn c a Lâm Vân! H n ành a m t nhìn qua phía Th y Tri Hàn, ch i ch th .

D Thu Ngôn kh vung tay trái, m t v t màu en bay t i, r i xu ng chi c bàn tr c m t Th y Tri Hàn. “L i nhân nhìn th y tín v t này, h n ã bi t lai l ch c a ta.” M i ng i a m t nhìn, th y ó là m t t m l nh bài nh làm b ng s t. Có th tung m t v t nh bé nh v y i m y th c, khi r i xu ng l i không phát ra chút âm thanh, xem ra võ công c a D Thu Ngôn úng là không th coi nh .

Th y Tri Hàn nhìn tâm l nh bài, sau khi tr m t m t lát bèn c t ti ng c i r . “T ngàn x a, nh ng th cao siêu th ng ít ai hi u n i. L i m i c a Lâm Vân cô n ng, L m và T tiên sinh t s không th t h n.”

Hoa Ti n L a m t nhìn D Thu Ngôn, trong lòng kinh nghi b t nh, c m th y ng i này th c cao thâm khó l ng.

Lâm Vân kh ho m t ti ng, Thanh Nhi l p t c nàng ng d y. “Ti u th không may v a b nhi m phong hàn, xin c cáo lui tr c!” Nói r i, không ý n s h i han và nú kéo c a m i ng i, nàng ta cùng Lâm Vân tr v phòng luôn.

M i ng i c m th y ch ng còn gì thú v , u ng thêm c m y chén thì ti c c ng tàn.

Ra kh i Ninh Công Chúa, Hoa Ti n L m t mình l ng l r i i.

Th y Tri Hàn c ý cùng D Thu Ngôn l i n cu i cùng, a tr t m l nh bài b ng s t cho y. “D thi u hi p thâm tàng b t l , n ta c ng suýt nhìn nh m.”

D Thu Ngôn c i, khiêm t n nói: “Khí th c a Th y T ng qu n s c bén vô song, dù có c ý gi u gi m thì c ng v n là m i dùi s c trong túi v i!”

Th y Tri Hàn không ng c nhiên v vì c D Thu Ngôn nh n ra mình, ch th dài, nói: “Vi c ta óng gi L i nhân ch có th gi u c nh t th i, v n ngh sát th c a Trùng i s s bày trò ám sát, âu có ng l i x y ra tình hu ng i u tr c di n th này!”

“Th y T ng qu n không còn hoài nghi thân ph n c a ta n a sao?”

“Tu La bài t ng c ng có b n t m, ch nh ng ch p s xu t s c nh t c a b Hình m i có. Ta tin c u.”

D Thu Ngôn c i r . “Th y T ng qu n dùng ng i không nghi, qu nhiên khi n ng i ta khâm ph c. H ng i nhân nh ty ch c g i l i h i th m n Th y T ng qu n và L i nhân.”

Thì ra t m l nh bài kia chính là Tu La bài c a b Hình kinh s , có th hi u l nh cho t t c b khoái trong thiên h , còn D Thu Ngôn chính là m t viên b u c a b Hình.

Minh T ng quân quy n khuynh thiên h , b Hình ch ng qua ch là m t n i làm vi c cho h n d i danh ngh a tri u ình, ngay n T ng qu n b Hình là H ng Tu La v n chuyên ph trách các hình ph t và vi c truy nã c ng ph i khom mình tr c h n. M i khi b t c ng i nào ó, ph t ng quân th ng a n cho b Hình b c cung, m y gã t c a L ch Kinh Sinh n u nh p ph t ng quân c ng c phái vào b Hình làm vi c, chuyên dùng ma công c a U ng T thành ép h i kh u cung c a các ph m nhân.

Ban u, Th y Tri Hàn v n còn có chút nghi ng D Thu Ngôn nh ng th y y bi t rõ thân ph n c a mình mà v n có th th n nhiên nói c i, m t không i s c, thêm n a n u Tu La bài r i vào tay ng i ngoài, H ng Tu La nh t nh s thông báo cho ph t ng quân ngay, do ó h n không còn hoài nghi chút nào v thân ph n c a D Thu Ngôn. C ng chính vì có s tr giúp này nên h n m i dám tho i mái áp ng l i h n c a Lâm Vân vào hai ngày t i.

Lúc này, D Thu Ngôn không còn n n c i ã thành thói quen kia n a mà nghiêm túc nói: “T ng qu n nói chúng ta s ph i i u tr c đi n v i sát th c a Trùng i s , ch ng hay ngài ã nhìn ra c mạnh m i gì r i?”

“D thi u hi p ngh th nào?”

“Lâm Vân ch c không ph i là T n Linh V n. Ta th y nàng ta thân th y u u i, tuy t i không ph i là ng i luy n võ...”

Trùng i s b n l nh cao thâm, không th không phòng! Có i u gã Hoa Tì n L ch a t ng xu t hi n trên giang h kia l i khi n ta ngh n m t ng i.”

“ !” D Thu Ngôn t m ng m ngh m t chút r i nói: “M c L u B ch?”

Th y Tri Hàn kh g t u. “Không sai! Võ công nh v y, tài v nh v y, phóng khoáng nh v y, th c úng là tác phong nh t quán x a nay c a M c trung l u b ch trong C m K Th H a. Có i u, võ công c a h n có v cao quá, g n nh ã theo k p Trùng i s , ngay n ta c ng ch a ch c th ng n i.”

D Thu Ngôn nghe n m t h i n i khí t mà không tan c a Hoa Ti n L khi này, không kh i th m kinh hãi. “Ng i này tu i tác không l n nh ng võ công th c s quá ghê g m...”

Th y Tri Hàn c i vang. “D thi u hi p b t t t ph i t khiêm, v i tu i tác nh c u mà có c võ công nh v y c ng ã là không d dàng r i. Ch ng hay s ph c a c u là ai?”

“Võ công c a Thu Ngôn u là gia truy n. Gia ph là D Ngâm Ca.”

Th y Tri Hàn thoáng kinh ng c, D Ngâm Ca chính là m t tay d s trong gi i võ lâm i tr c, tính cách n a chính n a tà, không a danh l i, ch d a vào m t thanh ki m hành t u trên giang h , tuyên b r ng s dùng s c c a m t mình mình mà thay tr i hành o. V sau, y quen bi t m t n t , tên g i C nh Ng c Trí, là ng i c a i m Tình các trong b n i gia t c, t ó m i cùng n t này quy n giang h .

B n i gia t c “các lâu h ng ch ng” l n l t là i m Tình các, Phiên Thiên lâu, Ôn Nhu h ng và Anh Hùng ch ng, chính là b n th gia th n bí nh t trên giang h , có r t nhi u ân oán v i nhau. V m t võ o, b n h l i càng có nh ng t phá khi n ng i khác ph i kinh ng c, các truy n nhân c phải ra ngoài u có võ công tuy t th , tuy hi m khi xu t hi n nh ng l n nào c ng gây ra nh ng phen sóng to gió l n.

Trong lòng Th y Tri Hàn trào dâng vô vàn ý ni m. D Ngâm Ca là m t b c kiêu hùng, hành s hoàn toàn d a vào ý riêng nh ng c ng có th tính là hi p ngh a, th t c a ông ta - C nh Ng c Trí - xu t thân t i m Tình các, g n nh là gia t c lãnh t trong gi i b ch o, ch ng ng con trai c a h l i u nh p vào b Hinh c a tri u ình, l nào bên trong còn có i u bí n gì sao? Nh ng D Thu Ngôn l i tr c ti p th a nh n chuy n này, Th y Tri Hàn th c s c m th y r t khó hi u.

D Thu Ngôn bi t Th y Tri Hàn v n còn nghi ng , bèn c i vang, nói: “Th c không dám gi u, gia ph qu n giáo quá nghiêm, cho nên t i h ã lên tr n nhà ra ngoài. Cho n bây gi , ch có mình Th y T ng qu n là bi t thân ph n c a t i h thôi...”

Lòng nghi ng c a Th y Tri Hàn ã ph n nào gi m b t. “Nhân ph m và võ công c a l nh tôn v n luôn khi n ta kính ph c, hu ng chi D ti u huynh thân kiêm tuy t h c c a l nh tôn và i m Tình các, l i có ý v i công danh, d a vào võ công và tài trí b c này, t ng lai t s là m t ph ng nhân ki t, t i n r ng m vô cùng. Thân ph n c a c u, ta nh t nh s không nói v i ai, n u không, há ch ng ph i s ph s tín nhi m c a c u sao?”

Ngồi trong bóng tối trầm ngâm, dường như đang nghiên cứu nói chuyện với Tri Hàn.

Thầy Tri Hàn liền hỏi: “Kính n Trùng Sĩ treo tên trên Ng V nhai ch còn gần n a tháng, trong thành Thiên Châu tự nhiên liền xuất hiện nhân vật như vậy, ngài nhìn nhận thế nào về việc này?”

Giờ nói kia liền vang lên, nghe r r r r c, tựa như bên trong có một tiếng ao s c bén: “Có ngài ngoài sáng, ta trong tối, cho dù Trùng Sĩ có bản lĩnh ghê g m h n n a thì cũng không thể thoát khỏi kiếp n n này.”

Một Thầy Tri Hàn liền trả lời. “Chưa Trùng Sĩ là ngài duy nhất trên thế gian này vẫn còn sống sau khi giao thoa với ngài. Ngài đã biết thế lực của hắn, còn dám đánh giá thế hắn như vậy sao?”

Ngồi trong bóng tối chợt nghĩ cái quái đản. “Ta há chẳng phải là ngài duy nhất còn sống sau khi giao thoa với hắn sao? Hắn có lẽ không ngừng mở mắt ánh giá thế lực của hắn thì sao, chẳng biết thế lực của hắn.”

“Thầy T m Ng c ch t trong tay ta, T n Linh V n vâng lệnh báo thù, T Sinh Ki p và M c L u B ch há có thể khoan tay ngài nhìn? Hu ng chi...” Thầy Tri Hàn hít một hơi thật sâu. Cái bóng của hắn r r c là gì?”

Cái bóng ấy có tên Thi Sĩ H n nh ng ta nghĩ không ra làm thế nào mà nó gây sát thương cho chính mình? Trong suy nghĩ của ta, cái bóng này không phải vô khí mà là một cái bóng thật sự.”

“Ý ngài là Thi Sĩ H n nh thế nào là một người?”

“Không sai! Có lẽ trong khi chúng ta chú ý đến T n Linh V n và M c L u B ch, cái bóng ấy sẽ tấn công ta.”

Thầy Tri Hàn nhắm mắt nhìn về hướng D Thu Ngôn và r r i. “D Ngâm Ca t cho rằng bản thân mình thay thế hành động, làm việc thế này trong giới bí mật có thanh danh tốt, vậy mà con trai yếu đuối, phóng túng như thế, ngài thấy ngài này có gì không?”

“Ngài này phong mang quá lớn, ít nhất cũng không gì mà một cái bóng. Hu ng chi ta biết hắn đúng là một con c n g m trong tay H ng Tu La.”

“ , ngài đã từng gặp ngài này ở Hình r i sao?”

“ Đúng vậy, một năm trước, D Thu Ngôn nhận được một bức Hình, trong vòng ba tháng đã đem phá hủy các máy móc và án lệ nên ngài không công, rất có phong phạm “cửu vô danh” của pháp thân hắn. H ng Tu La cũng rất

xem trông hèn, tuy thanh danh của hèn không vang dội như ngời hèn ã là một trong năm bậc khoái lợi hình thức a b Hình.”

Thầy Tri Hàn thở phào một hơi. “Nhưng vì thì ta yên tâm rồi. Nhưng vì này là chính không phải bị, liên hệ với Hoa Tiễn Lữ thì quyết thắng!”

“Có người vì ta, bọn chúng có thể làm được gì chứ?”

Thầy Tri Hàn nói: “Chỉ một mình Thầy Tầm Ngạc ra tay ã khi này. Trong Hoa một mình, Cát Xung một mình, bên ngoài ta không có vị nào. Trong quân ngũ thì âm thầm mình thì là vì mưu đồ của Trùng Sĩ ra rồi thì lại bị tống. Hèn gì, thành Thiên Châu nhỏ bé này ã trở thành chốn lồi lõm cho Trùng Sĩ và chúng ta giao thủ, thậm chí còn có thể tính là chỉ trông chờ cho cuộc giao phong giữa hai bên a b chiến và phải trông quân, chúng ta quyết không thể thua!”

Tên lính!

Thầy Tri Hàn trầm ngâm hồi lâu, khi lên tiếng thì giọng hèn ã trở nên lạnh băng: “Ta phải đi gặp Hoa Tiễn Lữ trước, bắt họ có phải là Mưu Lữ Bôn hay không. Võ công của người này quá cao, không thể chiến, ta thì khó mà yên.”

“Trong quân hà tất phải ích thân ra tay, cứ giao cho ta là được rồi.”

“Người cha tôi người này, võ công của hèn thì sẽ khi nào người ta kinh hãi, có thể dùng nên khí thế không cần viên sức sắc cách xa hèn một thước, dù là ta cũng chẳng cần gì!” Thầy Tri Hàn liền dài tiếng nói. “Nhưng hôm đó khám sát là hèn chính không phải là Thầy Tầm Ngạc, thì không bị bắt tống như thế nào!”

“! Ta cha tôi nghe thầy tên của người này trên giang hồ, hèn thì sẽ lợi ích hình vì sao?”

“Trùng Sĩ hình thức khó lường, có lẽ Hoa Tiễn Lữ chính là cái bóng lợi ích hình thức a b hèn, còn chuyện giữa Hoa Tiễn Lữ và Lâm Vân chính là một màn kịch diễn cho chúng ta xem mà thôi!”

“Nhân vì thế vì vậy, ta thì cứ mưu mẹo thì cho biết.”

Thầy Tri Hàn nghiêm túc nói: “Mưu mẹo lợi ích hèn thì chúng ta bây giờ không phải đi tìm cái bóng mà là bắt Lâm Vân. Người bắt thì chẳng cần lạnh, hãy trông bóng thì mưu mẹo Lâm Vân!”

Mặt người đi ra từ trong bóng tối, thả vào mặt người ta ưu tiên là cái nhìn từ màu đen mi tâm hèn. Kể này không phải ai khác chính là Qu Th t Kinh.

“Xin T ng qu n hãy yên tâm, Qu Th t Kinh nh t nh s b o v L Thu o c an toàn trong k h n m t tháng c a Trùng i s !”

Th y Tri Hàn ng ng u nhìn tr i, h h ng nói: “ êm nay gió mát mây th a, ngày kia giai nhân có h n, êm mai m i là êm gi t ng i!” K ó h n l i c i dài m t ti ng. “Ngày kia, khi không nhìn th y Hoa công t tình thâm ý tr ng, không bị t Lâm Vân cô n ng có r i gi t l tình nào không ây...”